

НАШЕ

ЖИТТЯ

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 29 (520)

Субота, 23 липня 1977 року

Ціна 2 коп.

ВИХОВАТЕЛЬ
ГУРТОЖИТКУ

На УВП прийшов випускник спецшколи-інтернату. Нерідко перші кроки юнака або дівчини на виробництві пов'язані з новими побутовими умовами життя — поселенням у робітничому гуртожитку. Тут порадиником молодої людини стає вихователь. Він підкаже, як цікавіше провести вільний час, яку книжку взяти в бібліотеці, як правильно розподілити зарплату та інше. Досвідчений вихователь багато чого доброго може поради новачку, непомітно, поступово залучити його до активної громадської роботи, до корисних справ.

Хоч в основному вихованням молоді, що мешкає в гуртожитку, займається вихователь і періодично заступник директора УВП, керівники підприємств та громадських організацій не повинні знімати з себе відповідальності за цю важливу справу. Їм слід частіше бути в робітничих гуртожитках, зустрічатися з молоддю, знати її думки, поривання.

Проте подекуди про це забувають, а вихователя нерідко використовують у період відпусток як перекладача, залучають до обслуговування глухих робітників в різних побутових питаннях, що, безумовно, шкодить його основній роботі. Ці функції повинні виконувати перекладачі.

Саме поняття вихователь передбачає постійне спілкування з людьми: різними за віком, освітою і нахилами. Для Товариства далеко не байдуже, наскільки авторитетний в цьому середовищі вихователь, чи завжди вагоме його слово? Візьмемо для прикладу гуртожиток Лебединського УВП, що протягом кількох років був відсталим. Тут змінювали вихователів і коменданта, однак, робота залишалася на одному й тому ж рівні.

З приходом нового керівництва та більш ініціативного і грамотного вихователя Л. С. Лавренко, все в гуртожитку докорінно змінилося. За підсумками роботи 1976 року гуртожиток зайняв перше місце, його рекомендовано на республіканський огляд. Тепер вихователі гуртожитків міста Лебедина часто навідується сюди, щоб перейняти те нове, що народилося в цьому колективі — в кімнатах і холі чистота, затишок, актуальна наочна агітація.

Багато хороших прикладів можна навести і з практики гуртожитку Сумського УВП, де вихователем працює Е. С. Михайловська.

Давно вже назріла пора мати положення про робітничий гуртожиток, де слід зазначити право вихователя на пільги, різного роду заохочення, що випливають з прийнятої на підприємствах системи матеріального стимулювання і не тільки його одного. Очевидно пора чітко розмежувати обов'язки всіх, що тут працюють і їх матеріальне стимулювання.

Керівники підприємств вимагають, щоб за санітарний стан кімнат відповідав вихователь. Порядок у гуртожитку, безумовно, потрібний, та й на практиці вихователь є суворим контролером чистоти. Та все ж, його головне піклування — індивідуальна робота з людьми, що мусить бути спрямована на вивчення інтересів і запитів мешканців. Адже, зовсім не просто знайти «ключик» до людини, допомогти їй стати колективістом. Скільки потрібно зустрічей і бесід, перш ніж той чи інший вихованець перегляне своє ставлення до всього, що його оточує.

Вихованню молоді, її ідейному загартуванню Комуністична партія і Радянська держава завжди надавали великого значення. Партійні, профспілкові і комсомольські організації УВП і виробничих об'єднань не повинні випускати з поля зору робітничу молоддь. А це передбачає їх активну, дійову участь у розв'язанні всіх проблем, пов'язаних з роботою гуртожитків.

Завдання керівників підприємств і громадських організацій Товариства полягає в тому, щоб створити для людини найкращі умови праці і відпочинку у відповідності з проектом нової Радянської Конституції.

Маршрут „Тинда—Москва“ відкрито

На кілька місяців раніше строку відкрито новий залізничний маршрут «Тинда — Москва». Проводи з Тинди першого пасажирського поїзда стали для будівників Байкало-Амурської магістралі справжнім святом. Сотні молодих першопроходців БАМу, чийми руками вже укладено понад шістьсот кілометрів сталевих колій, вийшли на станційний перон, щоб провести товаришів по роботі, які їдуть

у відпустку. На станції Сковородино вагони з Тинди приєднали до експреса Владивосток—Москва.

Обсяги перевезень по діючих дільницях БАМу постійно зростають. За два з лишком роки по лінії БАМ—Тинда перевезено вже понад три мільйони тонн вантажів — значно більше, ніж планувалося.

(Кор. ТАРС).

З високими виробничими показниками йде назустріч 60-річчю Великого Жовтня швачка-мотористка Конотопського учбово-виробничого підприємства Ольга Сай. Змінні завдання вона виконує на 115—120 процентів, показуючи зразок трудової самовідданості для багатьох робітниць.

На знімку: ударниця комуністичної праці О. Сай.

Фото И. МІНДЕЛЯ.

ХАЙ ЗАВЖДИ БУДЕ СОНЦЕ!

У Москві 18 липня урочисто відкрився міжнародний дитячий фестиваль. «Хай завжди буде сонце!» — такий девіз цього свята, організованого на пропозицію XVII в'їзду ВЛКСМ. Разом з радянськими дітьми в ньому беруть участь близько двох тисяч їх ровесників з-за рубежу. Це представники юнацьких об'єднань різних напрямів майже ста країн — активісти дитячого руху, лауреати національних художніх і музичних конкурсів, переможці спортивних змагань.

Після святкового походу фестивалних колон по вулицях Москви, юні посланці планети зібралися в Кремлівському Палаці з'їзду. Разом з ними в залі почесні гості фестивалю — визначні громадські діячі, борці за мир, представники міжнародних організацій, майстри мистецтв, письменники.

Відкриваючи фестиваль, А. В. Федулова — секретар ЦК ВЛКСМ, голова Центральної ради Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна — побажала успіхів цій зустрічі, яка стане новим кроком на шляху зміцнення миру, дружби, солідарності.

Палкими, тривалими оплесками

зустріли учасники фестивалю привітання Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва, яке оголосив перший секретар ЦК ВЛКСМ Б. М. Пастухов.

До дітей планети звернулися почесні гості фестивалю. Вони відзначили, що дедалі більше людей доброї волі вступає в боротьбу проти війни ігноблення, проти несправедливості і насильства. Разом з дорослими виступають за мир на землі діти планети. Промовці побажали юним щастя, радості, веселих ігор і корисних справ.

Дитячий інтернаціональний групи було вручено символічний ключ від фестивальної республіки «Артек».

Зі сцени Кремлівського Палацу з'їзду радянські піонери висловили сердечну вдячність Комуністичній партії, Радянській державі, особисто Леоніду Іллічу Брежнєву за беззастанні батьківське піклування про підростаюче покоління.

Потім піонери Країни Рад познайомили гостей з яскравим багатонаціональним мистецтвом любимої Батьківщини.

(ТАРС).

РАДЯНСЬКА УКРАЇНА: НОВИНИ ДНЯ

ГІДРОВУЗОЛ НА ДНІСТРІ

На спорудженні Дністровського гідровузла з випередженням графіка почалося перекриття ріки. Звушення русла Дністра провадиться з двох сторін: з правого берега, де працюють потужні самоскиди, і з лівого — з допомогою великотоварних барж.

Вісімдесятиметрова пряда, що ввирала в себе близько 25 тисяч кубометрів каменю, вже наполовину перекрила русло ріки. Тут підніметься гребля вища, ніж будь-яка з дніпровських «перемичок». Такий «зріст» забезпечить шість агрегатів ГЕС сумарну потужність у 700 тисяч кіловат.

Виробництво електроенергії — лише одна з «професій» комплексу. Його друге призначення — зростити 400 тисяч гектарів земель. Гідровузол регулюватиме також рівень Дністра, допоможе покінчити з повеннями в його пониззі,

які завдають великої шкоди народному господарству.

ДЛЯ ЛЕКТОРІВ РАЙОНУ

Перший на Україні районний Будинок лектора відкрито в місті Славути Хмельницької області. Тут почалося читання лекцій з циклу «Основний Закон нашого життя», присвяченого роз'ясненню і пропаганді проекту Конституції СРСР. У новому Будинку — лекційний зал, кімнати для роботи лекторів, бібліотека, методичний кабінет.

ТОЧНИЙ ПРИЛАД

У десятки разів швидше, ніж звичайно, визначають вміст вуглецю у чавуні датчики-термометри, випуск яких освоєно на Луцькому приладобудівному заводі. Новий прилад видає відомості, за якими визначаються якість і марка чавуну. Металурги, що випробували новинку у виробничих умовах, дали їй високу оцінку, відзначивши особливу точність аналізу.

(РАТАУ)

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКА ТОРГІВЛІ

ЯК РОЗВИВАТИСЯ
ТОРГІВЛІ?

Красивим, ефективним оформленням, м'яким світлом неону у вечірні години ваблять до себе вітрини магазинів, немовби закликаючи гостей і жителів столиці відвідати їх володіння: Будинок ткачин, Будинок одягу, «Дитячий світ», «Універсам»...

Але подібні торговельні підприємства характерні вже не тільки для Києва. Спеціалізовані магазини перестали бути рідкістю. Їх дедалі частіше можна зустріти в райцентрах, і у великих селах республіки. Чим пояснити зростаючу популярність таких магазинів? Які форми торгівлі матимуть найбільше поширення в нинішньому п'ятиріччі? На ці запитання кореспондента РАТАУ А. Герасименко відповідає заступник міністра торгівлі УРСР О. П. МИХАЙЛИЧЕНКО.

— Спеціалізовані магазини — сказав Олексій Петрович, — якісно новий вид обслуговування покупців. Вони і ефективно торгують, і є своєрідними лабораторіями по вивченню і формулюванню попиту. Такі магазини встановлюють прямі зв'язки з місцевими підприємствами, сприяють прискоренню випуску товарів, оновленню і розширенню асортименту.

Слід відзначити, що по недовольних товарах спеціалізація (в нинішньому п'ятиріччі її в основному буде завершено) є генеральною лінією розвитку торговельної мережі. Причому і в міській і в сільській місцевості. Вже тепер у республіці є райцентри, де більшість магазинів — спеціалізовані. Візьмемо для прикладу Снятин Івано-Франківської області. Тут чотири п'ятих усіх торговельних підприємств розвиваються за цим прогресивним методом. А всього в райцентрах і селах республіки більш як 54 тисячі спеціалізованих магазинів. Добре налагоджено цю роботу в Черкаській, Житомирській, Тернопільській, Чернівецькій, Івано-Франківській областях.

Дедалі більше поширюється така зручна форма торгівлі, як самообслуговування в поєднанні з спеціалізацією. Це добре видно на прикладі «Універсамів». Звичайно, в невеликих містах, селах універсамів типу столичних поки що нема, але методи їх роботи, як кажуть, наявні. В цьому можна переконатися, побувавши в селі Кочерів Радомисльського району на Житомирщині. Організація торгівлі тут — на високому рівні. Магазини «Промтовари», «Книжки», «Госпитовари» оснащені найновішим обладнанням, в них багатий асортимент товарів, вони красиво викладені, добре розрекламовані. Нині в райцентрах, сільській місцевості близько 40 тисяч магазинів самообслуговування, на долю яких припадає близько 70 процентів усього товарообороту.

— Розкажіть, будь ласка, про перспективи розвитку сільської торгівлі.

— По-перше, зауважу, що торгівля на селі розвивається і розвиватиметься більш високими темпами, ніж у місті. Про що це свідчить? Про дальше зближення

рівня життя міського і сільського населення. Ось один цікавий факт. Товарооборот у розрахунку на кожну людину збільшиться з 736 карбованців у 1975 році до 911 карбованців у 1980 році. При цьому в сільській місцевості він зросте на 45 процентів, а в містах — на 14,7 процента.

Поряд з основними формами торгівлі на селі, спеціалізацією і самообслуговуванням, широким впроваджуватимуться і інші, характерні для міста. Це — продаж товарів за попередніми замовленнями, доставка їх додому, продаж за зразками і в кредит. В універмагах і спеціалізованих магазинах створюється додатково ряд послуг: розкroювання тканин, встановлення складної технічної апаратури вдома тощо.

Значно зростає і ще одна важлива галузь нашої системи — громадське харчування. До кінця десятиї п'ятиріччя його послугами користуватимуться 45 процентів населення, а в робочі дні — під час обідньої перерви — більш як три чверті його. Це стосується і тих, хто живе в сільській місцевості. Тут у нас понад 23 тисячі підприємств громадського харчування, або майже 870 тисяч місць у ресторанах, кафе, їдальнях. В гарячу пору жнив багато їдальень «їдуть» у поле, на ферми і тракторні стани. Тут працюють автокрані, ларки без продавців. Усе це в значній мірі допомагає сільським трудівникам в їх великій роботі.

Вдванадцять відзначають своє свято працівники прилавку. І коли ви зайдете в цей день у магазин, на підприємства громадського харчування, не забудьте поздоровити їх з святом. Це буде для них найкращою подякою за їх благородну й напружену працю.

(РАТАУ).

ОСНОВНИЙ ЗАКОН НАШОГО ЖИТТЯ

Обговорюємо проект Конституції СРСР

З ПОЧУТТЯМ ГОСПОДАРІВ

З великим піднесенням трудівники нашого УВП сприйняли проект нової Конституції СРСР. В цьому найважливішому історичному документі яскраво і переконливо відображено величезні завойовані всенародною соціалістичною демократією, шляхи її дальшого розвитку та поглиблення, широкі права і свободи громадян, а також їх обов'язки.

На нашому підприємстві набули широкого поширення різні форми участі трудівників в управлінні виробництвом. Наприклад, члени місцевому профспілки, бюро первинної організації УТОГ, комсомольської організації, а також

комісії: культури виробництва, підведення підсумків соцзмагання, члени групи народного контролю, наставники — всі вони повсякденно разом з адміністрацією вирішують питання виробництва. На загальних робітничих зборах обговорюють виконання пунктів колективного договору, ґрунтовно обмірковують, як краще організувати управління виробництвом, як домогтися його найбільшої ефективності, як найліпше забезпечити трудівникам УВП кращі побутові умови.

Партійна та громадські організації УВП націлюють членів Товариства на сумлінне виконання

свого священного обов'язку — самовіддано працювати, берегти і зміцнювати соціалістичну власність, бути непримиренними до античужого права на працю, відпочинок, тигромасових вчинків.

Обговорюючи проект Конституції СРСР, колектив підприємства накреслює нові рубежі підвищення продуктивності праці. До 60-річчя Великого Жовтня УВП випустить понадпланової продукції на 120 тисяч карбованців. Зараз всю увагу членів бригад і дільниць зосереджено на тому, щоб ударною працею підкріпити дієвість прийнятих зобов'язань.

А. ЖОГОВ,
заст. директора Конотопського УВП з виховної роботи.
Сумська обл.

ПІД НЕБОМ ВІТЧИЗНИ

В первинних організаціях міжрайвідділу глухі трудівники вивчають і обговорюють Основний закон Країни Рад. Особливі інтереси в них викликають різні професії.

Ударники комуністичної праці майстер ательє мод «Елегант» З. Д. Яцина сказала:

— Я щаслива, що живу в Країні Рад і пишаюся цим. Бо тільки в нашому суспільстві всім забезпечено право на працю, відпочинок і повне гарантування всіх інших прав. Це видно хоча б на прикладі членів УТОГ, в житті яких настали відрядні зміни.

— В проекті нової Конституції СРСР взагалі не вказано жодного соціалістичного будівництва за 60 років, розвиток соціалістичної демократії. Це найбільше завойовані нашім народом, — сказала про проект нової Конституції СРСР

робітниця плодоовочевого радгоспу М. Г. Манько. — У відповідь на турботу лєнінської партії про людину праці — докладу всіх зусиль, щоб успішно виконати соціалістичні зобов'язання, взяті на честь 60-річчя Великого Жовтня.

Теплі і хвилюючі слова про проект Конституції висловила й швеймотористка заводу господарчих товарів, ударниця комуністичної праці Т. С. Руденко: «Кожний з нас відчуває велику радість і гордість за свою велику і прекрасну Батьківщину, за найдемократичнішу в світі Конституцію. Відповіддю на турботу нашої комуністичної партії буде ударна праця». І таких відгуків багато. «Схвалюємо!» — кажуть члени УТОГ.

В. ФЕДОРЧЕНКО,
зав. Сватівським клубом УТОГ.

ЕФЕКТИВНО І ЯКІСНО

В колективі Ужгородського УВП-2 відбулися об'єднані збори партійної, комсомольської і профспілкової організацій. На порядку денному стояло питання «Про проект Конституції СРСР» і завдання партійної, комсомольської, профспілкової та первинної організації УТОГ, що впливають з доповіді Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва на травневому (1977 р.) Пленумі ЦК КПРС.

Обговорення проекту Конституції СРСР пов'язувалося з конкретними справами на УВП і з виконанням соціалістичних зобов'язань. У своїх виступах майстер розкрійки цеху А. Ю. Штефа, інженер-технолог А. М. Андрійчук, швеймотористки І. В. Орос і О. М. Сорока та інженер ВТК Т. І. Мордовзєв дали високу оцінку проекту Конституції СРСР.

Інженер з НОП А. В. Шишов глибоко висвітлював питання про права і обов'язки радянського громадянина, пов'язуючи їх із досягненнями УВП-2 за останні роки. Головний інженер В. Г. Янчук у своєму виступі запропонував до 60-ї статті Конституції СРСР внести доповнення: «Робота повинна бути ефективною і якісною».

Одностайно схваливши проект Конституції СРСР, збори закликали всіх трудівників зустріти 60-річчя Великого Жовтня новими виробничими успіхами.

П. ВЕСЕЛОВ,
інструктор Закарпатського облівідділу УТОГ.

Добре трудиться на заводі імені Дзержинського в місті Ізюмі Харківської області ударник комуністичної праці, член УТОГ Василь Андрійович Горяник. Він — переможець соціалістичного змагання 1975 і 1976 років, видає продукцію тільки відмінної якості.
На знімку: В. А. Горяник.
Фото П. МІНДЕЛЯ.

НЕЗВАЖАЮЧИ НА РОКИ

Цього року Мойсею Бореховичу Зейліману минуло 73, але він не втратив бадьорості й доброго настрою. Ветеран і зараз трудиться заготовельником в одному з цехів Житомирської фабрики індошви вузтя, який носить звання колективу комуністичної праці. Свої зміни завдання трудівник виконує на 110—115 процентів при високій якості роботи, якою задовольняються завжди залишаються задоволені.

Набутий досвід роботи ударник комуністичної праці передає молоді. За останні роки він навчив

ПІДГОТОВКА ДО ЗИМИ ІДЕ РЕМОНТ

В кінці травня на Полтавському УВП-1 було накреслено план заходів по підготовці підприємства до роботи в осінньо-зимовий період, а тепер повним ходом іде його здійснення.

На сьогоднішній день вже відремонтовано робітничий гуртожиток, третій поверх виробничого приміщення, що займає одна з швейних дільниць. Тут вже проведено побілку стін, все пофарбовано, відремонтовано вікна та виконано інші роботи.

Майже наполовину здійснено намічений обсяг робіт у закрийному цеху, в складських приміщеннях. У проведенні підготовки до зими активну участь беруть трудівники підприємства.

Разом з ремонтом виробничих та побутових приміщень на підприємстві йде перевірка роботи швейного устаткування.

М. ПРИХОДЬКО,
голова групи народного контролю Полтавського УВП-1.

ВНЕСОК УМІЛЬЦІВ

Рационалізатори Чернівецького учбово-виробничого підприємства щороку вносять великий вклад у справу дальшого розвитку техніки і технології виробництва, економії сировини і матеріалів, поліпшення якості продукції та умов праці, вдосконалення організації виробництва й управління.

Якою б виробничою чи допоміжною дільницею ви не подікались, всюди побачите результати плодотворної діяльності рационалізаторів. На пакувальній дільниці їх силами сконструйований верстат, який значно полегшив працю робітниць і підвищив її продуктивність. Тут же рационалізаторами механізовано приготування розчину для апрету, створено розгонуний верстат, значно удосконалений апретарат. На дільниці реставрації веретен з ініціативи умільців повністю механізована праця пресувальників. На гумово-матильній дільниці ними сконструйований спеціальний верстат, удосконалена вентиляція. Дуже багато зроблено рационалізаторами на плетильній дільниці: сконструйовано апарат рівномірного натягування «в'юнчика», створений самозупин для верстатів 53-го класу, винайдено пристрій для виготовлення «в'юнчика» на верстатах 21-го класу і т. д.

За п'ять місяців цього року на підприємстві впроваджено у виробництво 20 рационалізаторських пропозицій з річним економічним ефектом 11,7 тисячі карбованців.

На підприємстві налічується понад 50 рационалізаторів. Серед них хочеться відзначити хорошу роботу по рационалізації старшого інженера-механіка В. М. Рябого, який щороку вносить 3—4 цінні раціоналізації, токаря В. І. Кучерівського — постійно працює над створенням пристроїв для підвищення продуктивності праці в механічному цеху, слюсаря-електрика Н. І. Телегуза, що займається удосконаленням електроустаткування УВП. Слюсар М. М. Блажевський вніс багато цінних пропозицій по вдосконаленню швейного устаткування, помічник май-

стра Г. Н. Примаков працює над освоєнням нових видів продукції, майстер В. М. Мойсов та інженер В. А. Кормуш активно сприяють економії сировини на закрийній дільниці.

Разом з тим слід сказати, що в цій важкій справі в нас ще чимало невикористаних можливостей. Наприклад, для 700 робітників 50 рационалізаторів — це дуже мало. Великим недоліком є й те, що багато інженерів рационалізаторською справою не займаються. Чимало років працюють на підприємстві інженери Л. Г. Магазіник та А. І. Корнійченко, але вони не внесли за цей час жодної раціоналізації. Подібне можна сказати і про головного механіка П. П. Житняка, від якого за два останні роки також не надійшло жодної раціоналізації. Останнім часом перестала займатись рационалізаторською роботою начальник виробничо-технічного відділу М. Г. Бельфор, яка безпосередньо відповідає за цю справу.

Головною причиною відставання рационалізаторського руху є те, що адміністрація і, в першу чергу, головний інженер І. Ш. Китай, недостатньо пред'являє вимог до інженерів підприємства, а вони, очевидно, забули, що можуть відповідати своєму призначенню лише в тому разі, коли займатимуться творчою роботою.

В даний час на підприємстві проводиться велика робота по реконструкції і спеціалізації, і обов'язок усіх рационалізаторів, особливо інженерно-технічних працівників, зробити все для того, щоб забезпечити високий організаційно-технічний рівень у цій важкій справі.

П. ГОРБУНОВ,
директор Чернівецького УВП.

Слюсар Корнелій Михайлович Станкевич норми виробітку виконує на 115—120 процентів. Як наставник він навчив чотирьох чоловік ремонту плетильних верстатів. На знімку ліворуч: К. М. Станкевич перевіряє якість продукції після ремонту верстата.

Фото автора.

ВІДРАДНІ ЗМІНИ

У кожному рядку тексту проекту нової Конституції СРСР ми відчуваємо турботу партії про людину. Знайомлячись із статтями, прагнемо порівняти, що змінилося в нашому житті за сорок років. І бачимо багато цікавого і відрядного.

Трудящі глухі рівноправні члени великої сім'ї народів СРСР. Радянська держава, Комуністична партія приділяють нам багато уваги. Випадковим заробітцям, праці в маленьких, позбавлених будівлях виробничих умов, майстерних давно настав кінець. За останні роки в Одесі збудовано приміщення, що відповідають вимогам сучасних промислових підприємств. В об'єднанні повністю обладнано механоскладальний цех, завершуються роботи в заготовельному, йде реконструкція ремонтно-інструментального цеху.

На турботу Комуністичної партії глухі трудівники відповідають самовідданою працею. Незважаючи на труднощі спеціалізації, реконструкції, Одеське виробниче об'єднання УТОГ план дев'ятої п'ятирічки виконало за чотири з половиною роки. Якщо минулого року підприємство відставало, то в нинішньому воно виходить з прориву. План шести місяців по реалізації продукції виконано на 104,3 процента. Понад план додатково продано виробів на 111 тисяч карбованців.

Нині зусилля колективу спрямовані на виконання соціалістичних зобов'язань, взятих на честь 60-

річчя Великого Жовтня. Попередити, хто бере участь у змаганні за звання ударника комуністичної праці. Ним охоплено 307 чоловік, а 205 уже присвоєно це почесне звання.

Колектив Одеського виробничого об'єднання пишається правотфланговими змаганнями: кавалером ордена Трудового Червоного Прапора токарем Олександром Григоровичем Козловським, кавалером ордена «Знак Пошани» майстром ремонтно-інструментального цеху Василем Сафронівим Стельмашуком, кавалером ордена Трудового Слави III ступеня машиністом ливарної машини Леонідом Антоновичем Ковальським, ударником комуністичної праці Ольгою Лавецькою та іншими.

Значно поліпшились і житлові умови робітників. Більше 200 сімей за ці роки одержали квартири в нових будинках. Чергове новосілля намічено на кінець цього року, після закінчення десятирічного будівництва. Підприємство має три гуртожитки, один з яких на 216 ліжок-місць збудований недавно.

В Одеській області три школи-інтернати. Звідси підприємство одержує робітників поповнення. Члени нашого Товариства навчаються в вечірній школі робітничої молоді, в середніх і вищих учбових закладах. До їх послуг Будинок культури.

Освіта, праця, висока культура і зразковий побут стали при Радянській владі незвідомою умовою життя кожного плухого трудівника.

Ю. ГЕР,
ветеран праці.
м. Одеса.

ТРУДОВИЙ ПАСПОРТ

135 робітників Білоцерківського учбово-виробничого підприємства мають трудовий паспорт, в якому відображається хід виконання соціалістичних зобов'язань, взятих на честь 60-річчя Великого Жовтня.

До трудового паспорта, крім виробничих досягнень, записують підсумки роботи за рік, а також присвоєння звання, про заохочення, нагороди, подяки та інше.

У трудових паспортах швей: комсомолки В. С. Савлевої,

Ф. Н. Яценко, С. І. Шкурлатовської, К. А. Примаченко та різальника тканини І. В. Розгона вже записано, що вони завершили виконання взятих зобов'язань 1977 року і трудяться нині в рахунок третього року десятої п'ятирічки. А з паспортів виробничників підприємства С. А. Кухаренко, А. С. Чергує дізнаємося, що за високі успіхи у праці їм присвоєно звання «Майстер — золоті руки».

Н. ГЕОРГІЄВА,
Київська обл.

ЗА РІКОЮ УДАЙ

Звідси, з пагорба, розкривається казковий краєвид. Винизу вузькою голубою стрічкою поміж високими очеретами та осокою петляє тиха річка Удай. Виблизують на сонці залізними дахами добротні будинки колгоспників. А там, ліворуч, майже в полі, рівними рядами стоять колгоспні ферми. Це тваринницький комплекс, який дає неабиякі прибутки колгоспові. Саме тут пройшла своє трудове загартування більшість членів нашого Товариства — найбільшої на Чернігівщині сільської компактної групи, що в селі Монастирище.

Дружні і завзяті в роботі глухі села ще у 1958 році об'єдналися в первинну організацію УТОГ, яка тоді налічувала близько 25 чоловік. Цю ініціативу було підтримано як з боку обласного відділу Товариства, так і з боку сільського керівництва. Мали на увазі, що це допоможе глухим у спілкуванні, буде об'єднувати і направляти зусилля на досягнення високих показників у роботі. Всі були певні, що цим зроблено корисну справу. Саме життя підтвердило такі сподівання.

Про глухих трудівників в селі йшла добра слава. Вони ж вияв-

ляли зацікавленість у зміцненні сільського осередка Товариства. А тому перед місцевими партійними та радянськими органами було порушено питання про надання їм приміщення. Членам УТОГ дозволили користуватись кімнатою при сільській Раді. У вільний від роботи час тут збирались глухі трудівники послухати бесіду, новини з газет та журналів, поговорити про колгоспні справи. Йшов час, міцніла первинна ланка Товариства. Уже понад десять років як монастирищенці мають червоний куток — світле, затишне приміщення в центрі села, поряд з новозбудованим Палацом культури. І протягом всього часу існування організації тут вважають обов'язком підвищення і збереження авторитету. Недаремно очолювати первинну ланку в селі Монастирище доручають тільки тим, хто цього заслуговує.

За останні роки у глухих трудівників сформувалось і зміцніло комуністичне ставлення до праці, до виконання своїх обов'язків перед рідним колгоспом. В цьому формуванні велику роль відіграла первинна організація УТОГ, головним завданням якої було залу-

чення глухих до суспільно-корисної праці та виховання їх в дусі радянського патріотизму. В цьому напрямку проводили і проводять відповідну роботу. Особливу увагу приділяють ідейно-патріотичному вихованню.

Надавати допомогу в роботі первинної ланки Товариства приїждять працівники Прилуцького міжрайвідділу УТОГ.

Великі зміни відбулися в житті глухих села Монастирище. На Дошці Пошани колгоспу портрети глухих передовиків колгоспного виробництва — фуражиря Миколи Григоровича Синиці, тваринника Івана Івановича Бузона, нагородженого медаллю «За трудову відзнаку». П'ять трудівників з компактної групи носять звання ударників комуністичної праці. Вони систематично виконують завдання на 110—125 процентів. Успішно трудяться на колгоспних фермах Надія Аврамівна Бова, Борис Григорович Синиця. Шанують і поважають тут І. А. Брателя, який очолює первинну ланку УТОГ.

Коли зустрічаєшся з монастирищенцями, то перш за все помічаєш мозолісті, натружені руки. А в розмові з людьми виявляється, що

вони дуже гостинні, люблять культурно відпочити, цікавляться життям нашої країни.

Не випадково на загальних зборах членів УТОГ, що відбулися в березні цього року, на яких слухали питання про соціалістичні зобов'язання колгоспу «Батьківщина» на честь 60-річчя Великого Жовтня, глухі сільського осередку говорили і про роботу своєї первинної ланки та червоного кутка. У виступах вони висловлювали бажання, щоб до них частіше приїздили працівники Прилуцького міжрайвідділу та облвідділу УТОГ і надавали допомогу у випуску стіннівки та в поновленні оформлення червоного кутка, щоб частіше в село приїздили колективи художньої самодіяльності глухих. Вони задоволені, що будуть старанно виконувати підвищені зобов'язання і гідно зустрінуть ювілей нашої країни. І хоча робота первинної ланки Товариства заслуговує пахвали, все ж виступаючи мали рацію, коли говорили про необхідність більш тіснішого зв'язку з міжрайвідділом та облвідділом УТОГ.

Та, на мою думку, монастирищенці висунули далеко не повний перелік вимог до міжрайвідділу і облвідділу УТОГ. Щоправда, міжрайвідділи змагаються між собою, підводять підсумки, визначають переможців, але при оцінці роботи міжрайвідділів не завжди згаду-

ють про роботу первинних ланок Товариства. А це треба брати до уваги. Буває і так, що недостатньо заслуховують питання роботи окремих низових організацій УТОГ на правліннях міжрайвідділів, а більше обмежуються звітами голів первинних ланок перед членами цієї ж ланки. Ще не всюди кваліфіковано проводять семінари-інструктажі з головами первинних ланок Товариства та їх активом. Особливо це стосується голів, які очолюють осередки Товариства в сільській місцевості. На мою думку, первинні організації Товариства повинні ставити підвищені вимоги до міжрайвідділів хоча б з цих питань. Це сприяло б підвищенню авторитету і ролі первинних осередків, зміцненню зв'язку з вищестоящими відділами Товариства, які в свою чергу цілеспрямовують роботу первинних ланок.

Відвідання села Монастирище залишає приємне враження за глухих трудівників, головного рисом яких є працелюбність. Я бачу цих людей щирими, сердечними, добрими.

Хочеться сподіватися, що монастирищенський та інші осередки Товариства активізують свою роботу і зв'язки з міжрайвідділами, а останні відіграють належну роль в цьому важливому питанні.

О. КЛИМОК.

Ігнєнський р-н,
Чернігівська обл.

На заслужений відпочинок

В урочистій обстановці зібралися в Будинку культури робітники, інженерно-технічні працівники і службовці Білоцерківського УВП, щоб провести на заслужений відпочинок директора підприємства Івана Іовлевича Котова.

Трудовий стаж ветерана — 43 роки Його життєвий шлях — це вірне служіння Батьківщині. Свої молоді роки він віддав вихованню молоді на комсомольській і партійній роботі. Був учасником Великої Вітчизняної війни.

23 років — кращих років свого життя Іван Іовлевич присвятив виробництву, просяючи батьківську турботу про трудівників глухих.

Прийнявши в 1949 році кілька напівкустарних майстерень з ручною працею, доклав багато зусиль для реконструкції і спеціалізації підприємства. Протягом усієї роботи на посаді директора І. І. Котов був прикладом зібраності, цілеспрямованості і партійного підходу до вирішення завдань, що стояли перед колективом.

В цей день І. І. Котову було сказано багато хороших, теплих слів. Виступили представники всіх дільниць, передові робітники, які побажали ветеранові міцного здоров'я, невичерпної енергії, довгих років життя.

І. І. Котову було вручено постійну перепустку на підприємство, адрес і цінні подарунки.

В урочистих провадах взяли участь голова Центрального правління А. Х. Семко, голова обласного відділу А. М. Мережка та інші товариші.

Н. ГУЛЬДЯШЕВА.

В цеху складання шасі Кременчуцького автозаводу працює член нашого Товариства Микола Шишко. Слюсар-складальник випускає продукцію з випередженням графіка. Фото П. ЯКОВЕНКА.

Штампувальниці головного підприємства Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» Л. С. Павлова та Л. М. Отришко достроково завершили завдання першого року п'ятиріччя і з перших днів другого взяли високі темпи в роботі. Ударниці комуністичної праці систематично перевиконують норми виробітку при відмінній якості продукції.

На знімку: (зліва направо) Людмила Степанівна Павлова та Лариса Микитівна Отришко обмінюються досвідом роботи.

Фото П. МІНЬКА.

У КОМПАКТНИХ ГРУПАХ

ДІЛАМИ СЛАВНИЙ

15 років трудиться в колективі двадцятного цеху Новокаматорського машинобудівного заводу імені Леніна Федір Павлович Куличенко. За ці роки він зріс від учня до висококваліфікованого спеціаліста.

Робоче місце Ф. П. Куличенка завжди в ераковому стані. Він завчасно готує ріжучий інструмент: фуганок, рубанок, долота різної ширини і т. д., що дозволяє йому скорочувати непродуктивні затрати часу.

Другий фактор підвищення продуктивності праці у столяра Куличенка — це вміння ставлення до виконаної роботи. Секрети своєї майстерності Федір Павлович щиро передає молодим. Тільки за останні два роки він навчив професії столяра Сергія Зайцева і Дмитра Колоденка, які з успіхом трудяться нині поруч зі своїм наставником. Ім'я Федора Павловича Куличенка добре відоме в колективі двадцятного цеху. Так, за високі трудові успіхи в соціалістичному змаганні портрет передовика було занесено на заводську Дошку Пошани.

Трудівники цеху знають Куличенка і як активного учасника художньої самодіяльності при міському Будинку культури глухих, де він накопичується оригінальним жанром. У червні група ілюзійістів Будинку культури відїздила до м. Києва на заключний концерт лауреатів першого Всесо-

юзного фестивалю художньої самодіяльної творчості трудящих, що представлена до найвищої нагороди — великої золотої медалі.

Федір Павлович учасник республіканського огляду бережливості і економії. Тільки за 18 місяців десятої п'ятиріччя від правильного розкрою деревини на виробі він заощадив два кубічних метри лісоматеріалу, що дало можливість додатково виготовити цеху 12 дверей і 8 віконних рам.

За високу професійну майстерність Федір Павлович одним з перших в цеху був удостоєний почесного звання «Ударник комуністичної праці».

За високі виробничі успіхи в дев'ятій п'ятирічці передовий столяр удостоєний знака «Переможець соціалістичного змагання 1975 року», йому неодноразово присвоювали звання «Кращий робітник по професії». 15 років трудиться на заводі столяр Ф. П. Куличенко і за цей час він не мав жодного зауваження по роботі.

Сьогодні на його трудовому календарі — вересень 1977 року. Мета у Федора Павловича — виконати план двох років п'ятиріччя до 60-річчя Великого Жовтня. Цього рубежа він неодмінно досягне, а свою особисту п'ятирічку Ф. П. Куличенко вирішив виконати за 4 роки і 6 місяців. Слово у Федора Павловича не розходиться з ділом.

Ф. КАЛАФАТ.

Донецька обл.

СЕРЕД КНИГ

РОЗПОВІДІ ПРО ГЕРОЇЗМ

Шостого червня 1942 року льотчику-штурмовику Михайлу Захаровичу Бондаренку було присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

В сорок третьому, в річницю присвоєння високого звання, М. З. Бондаренко повів на завдання велику групу штурмовиків, маючи на меті завдати удар по ворожому аеродрому. Результат був блискучим: знищено 85 фашистських літаків, висаджено в повітря склад боеприпасів. А через два місяці на грудях офіцера засяяла друга Золота Зірка Героя Радянського Союзу.

Близько 230 бойових вильотів здійснив безстрашний авіатор, під час яких знищив величезну кількість живої сили і техніки ворога.

1947 року життя двічі Героя Радянського Союзу М. З. Бондаренка трагічно обірвалося. Його поховали в рідному селі Богданівка Яготинського району. Увічнюючи пам'ять славного сина Вітчизни, земляки назвали його іменем свій колгосп.

У найвідповідальніший момент бою, коли вирішувалася доля атаки, комсорт роти, командир відділення Олександр Шевченко своїм тілом закрити амбразуру дзота, ціною власного життя забезпечив виконання бойового завдання всього підрозділу.

Наказом міністра оборони СРСР Герой Радянського Союзу О. Є. Шевченко навічно зарахований в списки військової частини, а в рідному селі воїна — Мовчанівці Рокитнянського району — його іменем названо шкolu.

Іван Родіонович Киселенко. В армії з перших днів війни. Відважно воював на Брянському, Першому і Другому Білоруських фронтах. Загинув у нерівному бою 16 січня 1945 року.

Петро Євдокимович Киселенко. За час війни безстрашний льотчик здійснив сто шість бойових вильотів.

Кожному — середню освіту

Сім робітниць Ужгородського УВП-2 без відриву від виробництва успішно закінчили цього року середню школу. На випускному вечорі викладачі й товариші по роботі сердечно поздоровили Ювану Фовриш, Марію Товт, Олену Фаркаш, Марію Шведову, Магдаліну Вашко, Марію Радченко та Ірину Іванчук з одержанням атестатів про середню освіту. Більше сорока учнів переведено до старших класів.

Іван Павлович Мартиненко. Брав участь в обороні Ленінграда. Командував взводом розвідки. Відзначився винятковою сміливістю в багатьох боях. Поліг смертю хоробрих 1944 року в районі міста Лодейне Поле.

Ці три Герої Радянського Союзу — земляки. Вони народилися в селі Ісайки Богуславського району.

Багата на героїв Київщина. Ми назвали лише п'ять імен киян — Героїв Радянського Союзу. Щойно випущена в світ Політвидавом України книга «Боевые звезды киевлян» подає розповіді про 169 мужніх синів і дочок Батьківщини, про подвиги 59 піхотинців, 31 артилериста, 17 саперів, 21 танкіста, 27 льотчиків, 4 моряків, 2 кавалеристи, 8 партизанів, учасників київського підпілля.

У передмові до книги маршал авіації, тричі Герой Радянського Союзу О. І. Покришкін називає її колективною повістю про героїзм. Це справді так. Десятки авторів — ветерани війни, журналісти, літератори — творили це видання. Тисячі листів, записів розсилали в архіви і музеї, у військомати і військові частини, до рідних і знайомих відважних синів і дочок народу. Особливо величезну роботу провели офіцери й генерали у відставці К. Андрусенко, І. Волков, С. Горячев, К. Клепик, Г. Климов, І. Литвинов, Д. Максимцов, А. Мушта, Г. Собко та М. Шевченко.

Сто шістьдесят дев'ять зарисовок. Коротеньких — від однієї до чотирьох сторінок. В них ніякого домислу, ніяких красивостей. Тільки факти. Але факти вражаючі. Кожна розповідь — про людину незвичайну, самовіддану і безстрашну. Про справжнього патріота Батьківщини.

Цінність цього видання безперечна, незважаючи на деякі редакторські похибки. Книга, безумовно, завоює широкого читача. Особливо, віряться, полюбитися вона молоді.

О. ПЕРЕІДЕНКО.

ЗАВЖДИ З НАМИ

27 липня минає 75 років з дня народження видатного українського радянського письменника і публіциста Ярослава Олександровича Галана. А перестало битися його полум'яне серце, коли йому виповнилося лише сорок сім. Він міг би ще бути серед нас, але націоналістично-уніатські найманці по-звірячому обірвали його життя в самому розквіті творчих сил. Галан загинув на бойовому посту, за робочим столом, але він і сьогодні серед нас, і ми віддаємо належне його мужності, стійкості, талановитості і працьовитості, що привели його до вершин слави і поставили в один ряд з видатними синами українського народу.

Складне, але насичене подіями життя прожив Ярослав Галан. Тридцять сім років пройшли в умовах польсько-шляхетського панування на західно-українських землях. Молодий Галан не сидів склавши руки, він з юнацьких років включається в революційну діяльність, виступає організатором прогресивних студентських загонів, бере участь в демонстраціях, веде активну пропагандистську роботу серед селян. У тридцятих роках він стає членом Комуністичної партії і вже викончує різні партійні доручення, зокрема, проводить велику роботу по згуртуванню прогресивних пролетарських письменників Західної України, розгортає бурхливу діяльність по підготовці і проведенню антифашистського конгресу, встановлює зв'язки з письменниками інших країн. Уже тоді він виявив себе палким інтернаціоналістом, закликаючи орієнтуватися на Радянський Со-

юз, підтримувати революційну боротьбу пролетарів різних країн проти чорних сил реакції і, насамперед, — фашизму.

Коли ж прийшло щасливе визволення і західноукраїнські землі возз'єдналися у єдиній українській соціалістичній державі, Ярослав Галан своїм яскравим публіцистичним словом відразу включається у будівництво нового життя. На сторінках обласної газети «Вільна Україна» з'являються його натхненні нарис про людей праці, про справи соціалістичного будівництва. В роки Великої Вітчизняної війни Галан на передньому фронті боротьби. Він — коментатор Українського радіо і під його пером ефір перетворюється на своєрідний фронт, кожний його виступ надихав радянських воїнів на нещадну боротьбу з ненавистним ворогом. Тільки-но закінчилася війна, як Галан вже власний кореспондент газети «Радянська Україна» на Нюрнберзькому процесі гітлерівських воєнних злочинців і звідти надсилає свої блискучі статті, кореспонденції та памфлети, в яких гнівно викривляються звіряче обличчя німецького фашизму, підступні дії паліїв нової війни, а також зрадників Батьківщини. Останні роки життя Галан публіциста-комуніста, сповненого великих задумів, були присвячені творчості.

Ярослав Галан залишив велику літературну спадщину. Його перу належать кілька п'єс, і серед них такі, як «Осередок», «Під золотим орлом», «Любов на світанні» та інші, що увійшли в золотий фонд української класичної драматургії.

Усі вони пронизані ідеєю боротьби трудящих за своє соціальне визволення, за щасливе майбутнє, проти імперіалізму та національного гноблення. Ним написано чимало прозових творів, і серед них кілька оповідань та повістей «Гори димлять». Але чи не найчастіше брався Галан за публіцистичне перо, оскільки цього вимагали час і боротьба. Писав він статті, кореспонденції, фейлетони, памфлети. Вістря їх головним чином було спрямоване проти українських буржуазних націоналістів і релігійного мракобісся в особі Ватикану та уніатства. Писав він яскраво, влучно, півно, його публіцистика була вогнем в одязі слова, тому її боялися вороги. З-поміж сотень написаних ним публіцистичних творів особливий резонанс мали такі памфлети, як «Лисарі насильства і зради», «Присмерк чужих богів», «Отець тьми і прісні», «На службі у сатани», «Плюю на папу» та багато інших. Публіцистична діяльність Галана була належно відзначена присудженням йому за книгу «Вибране» посмертно високої Державної премії СРСР.

Ярослав Галан завжди разом з нами своїми високохудожніми творами, які допомагають нам і сьогодні викривати ворогів миру і соціалізму, будувати щасливе комуністичне суспільство. Він живе у славних традиціях, які розвиваються і примножуються в радянській літературі. Такі, як Галан — невмирущі.

Гр. ВАРТАНОВ,
доцент.

МАГНІТНЕ ПОЛЕ
ЗАМІСТЬ ВОГНЮ

Важко уявити комбінат по збагаченню залізної руди без димарів. Одержувані тут окатиші для надання їм міцності необхідно випалювати. Вчені Білорусії знайшли спосіб збагачення руди без вогню. Для цього вони запропонували використовувати як сполучну речовину не глину, а цемент. Таким чином окатишам вже не потрібне випалювання. Не потрібна їм і гаряча пара, яка застосовується для обробки бетонних виробів. Усі ці процеси замінили електромагнітне поле. Воно швидко загартовує і сушить концентрат.

Спеціалісти підрахували, що новий технологічний процес буде не дорожчим від традиційного, хоча глина і дешевша від цементу. Річ у тому, що у відходах переробки руди є все необхідне для одержання цементу. Новинка виповалюється тепер на Лісявському гірничо-збагачувальному комбінаті в Кустанайській області.

ГІПЕРЗВУКОВИЙ
«ЛАЗЕР»

Ідеальним еталоном часу при перевірці якості надтисливої апаратури в різних галузях народного господарства стане генератор акустичних хвиль. Його сконструювали харківські вчені і спеціалісти.

«Серце» нового приладу — рубіновий стержень, вміщений у гер-

метичну камеру, де панує справді космічний холод — 271° градус. Саме в такій «атмосфері» штучний рубін здатний перетворювати електромагнітні хвилі в гіперзвуків частотою 10 мільярдів коливань на секунду. При цьому акустичні «сплески» циркулюють, не затухаючи, що забезпечує високу стабільність генератора. Звуківий поворот лазеру дасть можливість у багато разів збільшувати обсяг пам'яті електронних пристроїв.

РОМАШКУ ЗБИРАЄ
МАШИНА

Вчені і конструктори Всесоюзного інституту лікарських рослин (ВІЛР) створили першу в країні машину для збирання ромашки аптечної. Як показали випробування, проведені в Краснодарському краї, новинка заміною працю майже 150 чоловік, підвищує якість заготовлюваної сировини, значно скорочує втрати.

Ромашка — одна з найдавніших лікарських рослин. Вона широко використовується в медицині, парфюмерії. Її вирощуванням тепер займаються спеціалізовані господарства.

Колектив ВІЛР у співдружності з виробничниками за останні роки створив валеріанозбиральний комбайн, косарку для подорожника. А зовсім недавно з'явився дослідний агрегат, який механізує збирання шипшини.

(ТАРС—РАТАУ).

ФУТБОЛ ЧЕМПІОН ЗБЕРІГ ЗВАННЯ

Напружено, в гострій боротьбі пройшла цьогорічна першість Київського обласного футбольного клубу.

У складі учасників відбулися деякі зміни. Однією командою почали виступати спортсмени Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт». В змаганнях вперше взяли участь футболісти Київської спецшколи-інтернату № 13. Всього за звання чемпіона обласного клубу боролися шість команд.

Змагання відіграли команди школи-інтернату № 6 і Палацу культури імені А. В. Луначарського. І одразу ж сталася сенсація. Баторазові чемпіони, в складі яких виступають такі відомі футболісти, як В. Марченко, М. Голота, В. Шмельков, програли з рахунком 0:1. Переможний гол забив школяр Бабій. Про нього треба сказати окремо. Це перспективний футболіст з добрими фізичними і природними даними. Незважаючи на свій вік, він виділяється зрілою грою і є кандидатом на поїздку до Одеси, де відбудеться першість УТОГ.

Упевнено розпочала і закінчила змагання на першість обласного клубу команда дослідно-виробничого об'єднання «Контакт», що здобула всі п'ять перемог із загальним рахунком 15:0 і зберегла звання чемпіона обласного клубу. У команді добре поєднувалося вміння ветеранів Ю. Нікішова, М. Прокопенка, Я. Сокуляка з азартом молодих С. Мишалова, М. Кіроша та інших. Змагання виробничники провели на доброму технічному і тактичному рівні, що і забезпечило їм можливість знову стати чемпіонами.

Другими фінішували студенти Київського технікуму легкої промисловості. Незважаючи на відсутність лідера В. Костенка, який

у цей час перебував на зборах у складі збірної Радянського Союзу, що готувалася до Всесвітніх ігор глухих у Бухаресті, вміння і запал Атаманюка, Рити, Татарникова та інших допомогли студентам стати віце-чемпіонами.

Великого успіху добилися учні спецінтернату № 6, які стали третіми призерами. Відчувається, що робота, яка проводиться в школі, не пропала даремно. Як наслідок — перші бронзові медалі і, гадаю, — не останні.

Четверте місце залишилося за спортсменами Палацу культури. Відчувалося, що деякі ветерани здали фізично, а молодь ще не зуміла знайти спільну мову з досвідченими травцями. Інші місяці відповідно посіли учні спецшколи-інтернату № 9 і 13.

По закінченню змагань переможцям було вручено грамоти і цінні подарунки.

Оцінюючи підсумки першості Київського обласного футбольного клубу, можна сказати, що загальний рівень гри команд помітно зріс, ігри проходили на доброму технічному й тактичному рівні. До збірної міста запрошено молодих футболістів — Бабія, Макуху. Думаю, що у них є всі можливості йти по шляху своїх старших товаришів О. Пастушенка, В. Костенка і добре зіграти не тільки за команду обласного клубу, а й виступити у складі збірної УТОГ.

В. КУЛІБАБЕНКО,
головний суддя змагань, суддя республіканської категорії.

У заключному конкурсі лауреатів і переможців першого Всесоюзного фестивалю художньої самодіяльної творчості трудящих виступили й аматори сцени Жданівського будинку культури глухих Донецької області.

На знімку: танок «Веселі дівчата» у виконанні танцювальної групи цього Будинку культури.

Фото І. БЕРЕЗНЯКА.

ЗНАЙ РІДНИЙ КРАЙ

ЛЕСИН ЯСЕН

Сотні туристів із різних кутків нашої неосянної Батьківщини відвідують кожного року древній і водночас вічно молодий Луцьк, знайомляться з його пам'ятками історії та культури, на які такий багатий наш обласний центр. Туристичний автобус не проїде, щоб не зупинитися біля невеликого двоповерхового будинку № 23 по вулиці Карла Лібкнехта, де тепер розмістилося Луцьке районне відділення Держбанку та інші організації.

Меморіальна дошка з глибини років засвідчує: «У цьому будинку 1879—1880 років жила велика українська поетеса Леся Українка». На дошці — рельєфне зображення дочки Прометей.

Потім туристи неодмінно відвідують ще один куточок Луцька, який також тісно пов'язаний з життям видатної поетеси. Метрів за п'ятдесят від Луцького замку Любарта й за двісті

від будинку, в якому жила наша славна землячка, росте кремене, акуратно обнесене металевою огорожею дерево. Табличка, встановлена поруч, сповіщає: «Пам'ятка природи. Ясен звичайний, вік 200 років. Улюблене дерево Лесі Українки. Охороняється законом».

Під цим двохсотлітнім ясеню любила годинами просиджувати Леся Українка. Тут слухала пісні й оповіді місцевого населення.

Розповідають: коли Леся разом з батьками переїхала в село Колодяжне, що в Ковельському районі на Волині, то й звідтиль часто навідувалася до Луцька, до свого улюбленого зеленого друга. Саме тут і народився не один її вірш.

Шумить своїм верховіттям Лесин ясен, ніби розповідає нам про славетну поетесу.

Б. КАРЛЯШ.

Волинська обл.

Головні баталії—попереду

Нині в центрі уваги спортивної промисловості УТОГ Всесвітні ігри глухих, що відбуваються в ці дні в столиці братньої Румунії — Бухаресті. Мині небагато часу і ми взаємо імена переможців. А потім знову розпочнуться внутрішні змагання — першість УРСР, СРСР.

Головна мета футболістів УТОГ — добре підготуватися і успішно виступити на цих змаганнях. Як уже повідомлялося, зимо-

вий учбово-тренувальний збір футболістів збірної команди нашого Товариства успішно пройшов у м. Житомирі. За це велике спасибі працівникам обласного клубу.

Потім план підготовки дещо порушився в зв'язі з Центральною радою ДСТ «Авангард». Учбово-тренувальний збір, що його намічено було провести в травні в м. Ялті, не відбувся. Тепер з метою підготовки футболістів до змагань на-

мічено провести такий збір з 8 по 20—22 серпня в м. Києві.

Першість України пройде на початку вересня в м. Одесі. Після цих змагань буде визначено остаточний склад команди УТОГ, яка захищатиме звання чемпіонів Радянського Союзу на першості країни, що відбудеться в м. Ростові-на-Дону.

В. МИКОЛАЄНКО.

Редактор П. БУЛАТОВ.